

са ява и да го помола да ни даде пашпорти за Българдъ. Началникътъ погледа пашпортите ни и проговори: »Не мога да ви дамъ пашпорти, защото зайчарскиятъ началникъ ограничава вашата свобода. Азъ ви съвѣтовамъ да гледате да са заловите на работа, защото у насъ не е позволено да сѣди човѣкъ празденъ. Гледайте да си намѣрите нѣкоя работа, за да ви не безпокои никой.« Азъ са върнахъ при Димитра и разказахъ му какво ми е казалъ началникътъ. Главихме са въ една кърчма: Димитаръ да пече хлѣбъ, а азъ да бжда ахчия. Месѣчната ни плата бѣше по 60 гроша. Когато проживѣхме въ кърчмата около два месѣца, то господарътъ ми ма повика и рѣче ми: »Ти, брате Панайоте, не си за слуга. Азъ са чуда, какъ си дошѣлъ до таква едно положение, за да станешъ чуждъ слуга! Ти си вѣренъ и способенъ човѣкъ, и мене е срамъ да ми служишъ за 60 гроша.« — »Не ма накарвай, газда Христо, да ти разказвамъ своята история; тя е дълга и широка; ти можешъ даже да са уплашишъ отъ мене. Ако си задоволенъ съ моята служба, то ма държъ и не питай ма за нищо; а ако си незадоволенъ, то ми дай пжтьтъ. Азъ ща да ти служа честно. . .« Той замълча. Послѣ нѣколко деня тоя честитъ човѣкъ ми рѣче пакъ: »Каж ми, защо не щешъ да станеме ортаци? Азъ не мога да та държа съ 60 гр. месѣчна плата.« — »Азъ не съмъ жѣденъ нито за пари, нито за богатство, рѣкохъ азъ. — Азъ съмъ намислилъ да остана при тебе само до гергѣов-денъ, а тамъ каквото даде господъ! Моятъ са не знае.« — »Азъ ща да та имамъ за ортакъ и ща да ти дамъ една часть отъ доходътъ. Тая зима